

KÉZFOGÁSOK

SLOBODAN MARKOVIĆ

KIKÖTŐ

*Magas ablakából
s a madártetemekkel teli szobájából
üvegesedő szemmel is
látja az érkező hajókat, és kávéért, cukorért, banánért nyújtott
fáradt kezével köszönti a világ valamennyi zászlaját.
Tenyerén bronzkapitány
hajtja fejét álomra.
Mert ő jelenti nekik a zajos estek rebbenő mosolyát.
A haja viszont a dús oázist, amelyet letaroltak a tevék.
Párnái a hajótöröttek kék trikóitól fakultak meg.
Teste még formás s emlékeztet
az ausztrál juhokra.
Szeme ellobbant örömökről
s elfecsérelt jólétről árulkodik.*

*Pedig jönnek még a hajók és hozzák neki az ajándékokat.
Meg is fizet mindenért az epekedő tengerészeknek.
Szobája falaiba már minden tenger részegsége beivódott.
Ezért is vásárolja fénylő pénznemeken az átható illatszereket.
De boldogan hempereg a széles mellű
tengeri farkasokkal,
ha aztán alétan is kel fel a heverőről.
A tejen és gyümölcslén kívül mindent leküld a torkán.
Holott hajdan tán az ő ifjúsága is
delejes olajfák közt érlelődött.
Vagy a falusi kapualjak homályában
bomlott ki ifjúsága.
Most azonban már magára maradt a tumultusban,
és egymaga emeli poharát mindenki egészségére.
Mert megértették őt a forrongó Afrika fiai,
és a távoli, déli szigetvilágok legényei is.*

Hisz szerette őket,
olykor csak pusztá megszokásból,
bár mégis határtalanul kedves volt hozzájuk.
Ők meg írtak neki, kókusztejjel is,
megírták, hogy legyen jó, daloljon és álmodozzon,
s időnkénti gondoljon
a tengeri kődökre,
de ő csak attól tartott,
hogy egyszer majd megöregszik,
s önmagát is meggyűlöli.

Jönnek-mennek a hajók... A komorak, a vidámak.
S ő mindegyiknek integet...
Pedig ezen a szeptemberi reggelen is
úgy rémlett már neki, hogy olajtól és koromtól szennyezett a kikötő,
a keze meg örökre megkövült
a levegőben.

Felejthetetlen szemek, messzeségbe révedő tekintetek, gyöngéd
[sóhajok...]

Mindez ott van a tenyérnyi szobájában,
s ő nézi, lesi
a csalóka napok tarka forgatagát, akár a maláji terítőket,
s közben szíóg.
Ám a hajók most is jönnek és elmennek,
úgy váltják egymást, mint a madarakat, napfényt és esőt hozó
gyönyörű őszi reggelek a Földközi-tengeren...
És hogy érzi majd magát a szőke, ártatlan képű matróz is,
ha megtudja,
hogy többé már sosem akad rá a kikötőben,
hiába keresi.

ELHALADÓ NŐK

Az elhaladó nők viseljenek magukon áttetsző blúzt
és szírnázzanak.
Máskülönben a velük való összeütközések mindig megviselik a
[nemzedékeket,
mivel szaporodni nem annyit jelent, mint bámulni az ismeretlent.

*Köztudomású: a férfiak harctérre, a nők vigasztalásra valók.
Meg is gyűlt ezzel a bajom,
meri szeleburdín kezdtem el élvezni az évszakok váltakozását.
De hát baljós óra szülötte vagyok,
ezért nem csoda, ha szemétdombra vetett konzervdobozok közt
izleltem meg a szerelmi gyönyört.
Mindez azonban nem zavar, hogy ne éltessem az Aranykort,
amelyről ihletett pillanataimban a tömegeknek lelkenedezem.
Hiszen, végtére is, roppant bízom abban,
hogy szaporodni nem annyit jelent, mint bámulni
az ismeretlent.*

ŐSZ VAN

*Kárt tettem egy ismeretlen asszony kertjében.
Belegázoltam a virágágyásba és elaludtam a drótkerítés mögött.*

Hideg van, asszony, ne háborgasd a mámoros fiút!

*Láncra kötve hatalmas kutya csörtög...
S az asszony mosolyog.*

*Estére megjön a lánya az egyetemről.
A sarki lámpa fényében látni hajának színét.*

Ő meg a drót mögött alvót pillantja meg, s így szól:

Vezessük be, anyám, hűvös az éjszaka.

SZŰCS Imre fordításai